

IVAN PETRIĆ, viši građ. teh. (1935. – 2008.)

Vodoprivredne stručnjake Slavanskog Broda i većeg dijela Slavonije te sve prijatelje, kolege i poznanike duboko je potresla vijest da je nakon duge i teške bolesti preminuo Ivan Petrić, viši građ. teh., jedan od pionira obrane od poplava na području Slavanskog Broda i Brodskog Posavlja. Na nedavnom tužnom oproštaju na groblju Sv. Lovre u Slavanskom Brodu okupili su se brojni štovatelji toga upornoga, temeljitoga i marljivog djelatnika čiji je cijeli radni vijek bio vezan ponajprije uz Savu i ostale slavonske rijeke.

Ivan Petrić rođen je u Slavanskom Brodu 13. studenoga 1935. U rodnom se gradu školovao i završio srednju građevinsku školu. Potom je u Zagrebu 1955. završio poseban tečaj i stekao zvanje višega građevinskog tehničara. Odmah se potom u rodnom gradu zaposlio u hidrotehničkom odjeljku i radio na gradnji i obnovi Istočnoga lateralnog (obodnog) kanala (ILK) Jelaspolja i zaštiti toga polja od poplava Save i bujičnih brdskih potoka.

Na istom je poslu radio, najčešće u projektiranju i pripremi rada, sve do 1992. godine. Tada je počeo raditi u nadzornoj službi *Hrvatskih voda* te bio uključen u gradnju vinkovačkog vodovoda, brane Trbušanci i pri hidrotehničkim zahvatima na rijekama Biđu i Bosutu. U mirovinu je otišao u 65. godini života. Umro je nakon duge i teške bolesti koju je stoički podnosio.

Vjerojatno je trpio velike bolove, ali nije dozvolio da to njegova okolina uopće primijeti. Umro je dakle ponosno i čvrsto, upravo onako kako je proživio cijeli svoj vijek.

U borbi protiv zlih i nepouzdanih čudi površinskih voda jedina je prava obrana zajedničko, neprekidno i dugoročno djelovanje ljudi uključenih u moćni vodoprivredni stroj koji može uspješno obaviti sve zadane zadatke. Upravo

je stoga 1918. u ondašnjem Brodu na Savi osnovan Hidrotehnički odjeljak koji je od 1964. djelovao kao Vodoprivredni odjeljak u sastavu *Direkcije za Savu, Zagreb*. Tu su se uglavnom okupili ljudi koji su stručno bili povezani s graditeljstvom, među kojima je bilo i šumara, i tada je započeo velik posao preustroja prve crte obrane od poplave na rijeci Savi. S golemom logistikom počela je gradnja savskih obrambenih nasipa od Sloboštine do Račinovaca, utvrđivanje ruševnih obala, uređivanje manjih vodotoka, kanala, čuvarnica i skladišta.

Osnovana je posebna služba prognoziiranja vodostaja i uspostavljena čvrsta veza sa stožerima civilne zaštite od mjesnih zajednica do državne razine uključujući policiju i vojsku.

Ta je snažna služba izvojevala brojne pobjede jer su ljudi bili spremni na najveće žrtve u izvršavanju postavljenih zadaća. Oni su vlastitim tijelima i priručnim građivom zatvarali prodor nasipa uz rijeku Orljavu u Požegi, po cijenu života branili nasip Rešetarica-Trnava pri crpki Ljufina, zatvarali prodore nasipa uz obodne kanale i sl. U toj je službi proveo svoj radni vijek i Ivan Petrić kojega su svi zvali Ivica.

Uz mnoštvo poslova na Savi i zaoblju on je prema zamislama svojih nadređenih, a posebno Branimira Jelakovića, Martina Pilara i Tomislava Krpana, izrađivao glavni projekt uređivanja obale u Slavanskom Brodu od ušća Mrsunje do Vijuša. Tada je podignuta i prilazna rampa mostu na adi i uređena gornja šetnica kakve nije bilo na tom prostoru. Uz to je bio uključen i u izgradnju posebne upravne zgrade Vodoprivrednog odjeljka.

Kao aktivan član Društva arhitektonskih i građevinskih inženjera i tehničara u Slavanskom Brodu, uporno se zalagao za to da njegov rodni grad od sljemena brodskog vinogorja do Save i od Slobodnice do Rušćice autocesta Zagreb – Tovarnik mora zaobilaziti u širokom luku. U tome nažalost nije imao uspjeha. Puni je trideset godina bio sudski vještak za graditeljstvo u Slavanskom Brodu i na širem području Slavonije. Bio je također i dugogodišnji član Matice hrvatske.

Ivan Petrić, viši građ. teh., bio je temeljit, discipliniran i iznimno pedantan kolega na kojega su se svi s velikim povjerenjem mogli osloniti. Posebno će ostati zapamćen po svojoj energičnosti i odlučnosti koja se mogla uočiti u svakom poslu koji je obavljao – u pripremi rada, projektiranju, rukovođenju ili u nadzoru izvedaba vodoprivrednih građevina.

Njegova je smrt velik gubitak za njegovu obitelj i mnogobrojne prijatelje, ali i za sve vodoprivredne i ostale građevinske stručnjake Slavanskog Broda, Brodskog Posavlja i tog dijela Slavonije gdje su svi uvažavali njegovu stručnost i golemu ozbiljnost s kojom je prilazio svakom poslu.

Nakon bogatoga i sadržajnog života zaslužio je odmor u rodnom gradu, u hrvatskoj zemlji koju je toliko neizmjereno volio.

T. K.

JOSIP ČUFAR, dipl. ing. građ. (1927. – 2008.)

Sve je prijatelje, kolege i znance duboko potresla iznenadna vijest o smrti dugogodišnjega, svestranoga i predanog člana Društva građevinskih inženjera Zagreba, čovjeka koji je svojim dugogodišnjim radom značajno zadužio i zagrebačku i hrvatsku graditeljsku udrugu. No svima dragi Joža bio je ujedno i vrlo uspješan i cijenjen građevinski inženjer koji je bio uključen ili je rukovodio brojnim složenim gradilištima, osobito prometnih građevina.

Josip Čufar rodio se 2. listopada 1927. u Zagrebu, gradu u kojem se školovao te 1954. diplomirao na prometnom smjeru Građevinskog odsjeka Tehničkog fakulteta i gradu uz koji je bio vezan cijeli njegov radni vijek. Nakon diplome 1954. počeo je raditi u građevinskom poduzeću *Viadukt* čiji je stipendist bio na posljednjoj godini studija, na jednom gradilištu u Varaždinu. Iste mu se te godine rodila kćer, a otišao je i na jednogodišnje odsluženje vojnog roka.

Nakon povratka u poduzeće u kojemu je započeo svoj radni vijek gotovo je dva desetljeća radio na terenu, uglavnom kao voditelj gradilišta, a sudjelovao je u gradnji mnogih prometnica i ostalih drugih građevina iz područja niskogradnje. U poslu se uvijek isticao autoritetom i stručnošću, a posebno je bio cijenjen zbog svojih izuzetnih organizatorskih sposobnosti.

Najprije je dvije godine radio u Gospiću, a potom od 1957., nakon što je *Viadukt* počeo graditi ceste u Bosni i Hercegovini, godinu je dana radio u Blagaju, potom tri godine u Banovcima te od 1961. na gradilištu Bukinje. Slijedile su dvije godine rada u Prijedoru uz kratkotrajni rad u Bjelovaru. Od 1965. radio je u Virovitici na gradnji dionica Podravske magistrale. Tu je radio sve do polovice 1973. kada odlazi u Zagreb gdje je u matičnoj tvrtki preuzeo dužnost direktora strojnog parka.

Na rukovodećim je dužnostima u *Viaduktu* ostao sve do 1. ožujka 1985. kada je prešao na mjesto predsjednika Komiteta za građevinarstvo ondašnje općine Peščenica. S tog je mjesta zbog narušenoga zdravlja otišao u mirovinu 1. kolovoza 1988.

Za svoj je nesebičan i uspješan rad dobio brojna priznanja i plakete od skupština općina u kojima je najviše radio i u kojima je najdulje zadržavao. Vala posebno istaknuti pismena priznanja općine Virovitica i općine Podravska Slatina te plakete s priznanjima općina Garešnica i Grubišno Polje. Godine 1977. dobio je zlatnu plaketu u povodu proslave 30. obljetnice postojanja poduzeća. Ujedno je 1975. dobio priznanje za uspješan rad i proglašen je zaslužnim članom ondašnjega Jugoslavenskog društva za putove.

Još kao mladi inženjer 1957. ing. Čufar je došao u ondašnje zagrebačko Društvo inženjera i tehničara. Bio je savjestan, pun entuzijazma, svakome pristupačan, izvrstan organizator koji je značajno ojačao rad Društva te potaknuo brojne nove aktivnosti kojima se DGIZ i danas ponosi.

Popularni je Joža mnogo pridonio ugledu Društva kao organizator izuzetno uspješnih stručnih ekskurzija u zemlji i inozemstvu. Mnogi se još i danas sjećaju brojnih posjeta sajmo-

vima, izložbama i značajnim gradilištima, što je stalno bilo u programu rada Društva. Zagrebačko je društvo znalo ugostiti i brojne posjetitelje iz Hrvatske i inozemstva, često je posjećivalo i druga društva u Hrvatskoj, posebno ona u Zadru, Rijeci, Splitu, Pazinu, Osijeku, Varaždinu, Vukovaru, Vinkovcima i drugdje. Osobito se pamte uspješne godišnje društvene večeri građevinara. Ing. Čufar ta je druženja osmislio i bio uspješan voditelj programa. Zahvaljujući dobrim dijelom upravo njemu svaka se od tih priredaba pretvorila u nezaboravno druženje zagrebačkih građevinara. Takva su se druženja redovito održavala, a njihova se tradicija nastavlja i danas na godišnjim balovima građevinara.

Bio je predsjednik i dugogodišnji član predsjedništva zagrebačkog Društva. Također je bio dugogodišnji član predsjedništva Hrvatskog saveza građevinskih inženjera. Svima je bio poznat kao uspješan i aktivan organizator sjednica predsjedništva saveza u brojnim mjestima širom Hrvatske. Posebno valja istaknuti veliku druželjubivost i kolegijalnost koju je pokazivao prema svima s kojima se družio i s kojima je surađivao. Građevinari Zagreba i Hrvatske osobito su ga cijenili kao dobrog kolegu i suradnika te nesebičnoga i korektnog prijatelja. Svojom je stasitom pojavom, ugodnim razgovorom i velikom dobroćudnošću bio rado viđen u mnogim sredinama. Njegov će lik i djela ostati u trajnom sjećanju kolega koji su ga znali i oni su mu neobično zahvalni za sve što je učinio.

Josip Čufar, dipl. ing. građ., svojim je radom i djelom trajno zadužio organizacije građevinskih inženjera i tehničara. Stoga njegova smrt nije samo gubitak za njegovu rodbinu i prijatelje, već i za Društvo građevinskih inženjera Zagreba i Hrvatski savez građevinskih inženjera.

Đ. N.